

Zjutraj.

Solnce góre vže poljublja,
Tihí mrak se v dan izgublja,
In v dolíni zvon pozvánja:
Novi dan naznánja.

Róvnico na svoje rame
Pridní kmetovalec vzame,
Delo kliče ga na polje;
Nanj spè — dóbře volje.

Tiho ide poleg deda
Minka, vrl otrók, in gleda
Njega, ki pobóžno moli,
Ko pozvánja v doli. —

Solza dedu se utrne,
Ko pogléd svoj v njo obrne . . .
„Váruj vnuko, Dobrotljivi!“
Dedek móli sivi . . .

Vitalis.

Pridnega učenca molitev.

Děče, ti dobrótnik moj,
Tebi duša hvalo poj!
Zopet leto je minólo,
Ž njim končal sem šolo . . .

Težka pač je bila pot,
Polna vsa težáv in zmot;
Toda, kogar duh tvoj vodi,
Srečen, stalen je povsodi.

Ti srcé si mi krepil,
Da vesel sem se učil;
Ti si vároval me zmóte,
Mnoge daróval dobróte. —

Káko Ti neskončni dar
Vrnem naj ubóga stvar? — — —
Sree izročím Ti svoje,
To naj bo plačilo Tvoje! . . .

Vitalis.

